

La frase del dia

“El Regne Unit no va regalar el referèndum a Escòcia sinó que vam batallar durant 60 anys per aconseguir-lo”

Alex Salmond, EX-PRIMER MINISTRE D'ESCÒCIA

Tribuna

Miriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Et quedaràs per vestir sants

Les àvies són una espècie única i irrepetible. Quan ja no les tens valores aquelles expressions que només elles feien servir i que avui no només s'han perdut sinó que si algú les pronuncia difícilment s'entenen. Que davant d'una posta de sol de color rogent la meva àvia fes servir l'expressió “la Mare de Déu fa coques”, avui per als meus estudiants seria incomprendible. La coca, anant bé, podria ser la Coca-Cola. I Mare de Déu és un concepte per a alguns d'ells poc familiar. El mateix passa amb “quedar-se per vestir sants”, una meravellosa expressió que es fa servir per al·ludir a qui no es casa ni té perspectives de fer-ho.

FA VINT ANYS EL PERIODISTA Salvador Alsius va publicar un llibre anomenat *Hem perdut l'oremus. Petita enciclopèdia de la cultura catòlica. Per a joves que no saben i grans que no recorden*, d'Edicions La Campana. En aquell llibre, el professor i periodista Alsius es queixava que hi hagué escolars que sabien “unes quantes coses sobre l'agitada vida que portaven els fills de Zeus”, és a dir, sobre mitologia grega, però que no en “rascaven ni una” quan es parlava de la tradició judeocristiana que ens impregna.

ENS PREGUNTEM AMB ALSIUS què deu pensar un noia o una noia de vint anys quan sent dir que algú s'esquinça les vestidures, o que un partit polític comença, després d'unes eleccions, la seva travessa del desert. Certament el llenguatge és ben curull d'expressions no només religioses, però del vocabulari religiós no en poden negar la influència en la literatura, l'art, el cinema... i en la nostra parla. Un gol messiànic no es pot entendre, ni acabar com el rosari de l'aurora, sense uns mínims de cultura religiosa. Els qui

s'entesten a bandejar-la de l'ensenyament estan deixant la nostra parla erma.

EXPLICAR LA RELIGIÓ no és adoctrinar.

“Explicar la religió no és adoctrinar. Explicar la religió és oferir als alumnes eines perquè entenguin que net com una patena prove del llenguatge religiós, i que la Trinitat no és només un nus de les rondes de Barcelona

La doctrina, a catequesi. Explicar la religió és oferir als alumnes una sèrie d'eines perquè entenguin que l'expressió “net com una patena” prové del llenguatge religiós, i que la Trinitat no és només un nus de les rondes de Barcelona. El nom de pila no és un nom qualsevol, sinó el de bateig, de la pila baptismal. I hom pot dir: i què? No es tracta només de saber conceptes i relacionar-los per entendre obres penjades als museus, sinó perquè ens estem referint a la parla i a les expressions populars, que tenen sentit, història i significat.

AVUI L'EMPOBRIMENT DEL LÈXIC, ja ens adverteix Lluís Duch, és un dels trets de la nostra cultura. I no és per estar-ne content com unes pasqües. Gràcies a Déu encara hi som a temps i no està tot dat i beneït: podem fer examen de consciència i dir el pecat però no el pecador. Reivindico anar a toc de campana, i alabat sigui Déu si acabarem d'Herodes a Pilat. La processó va per dins. I perquè se me n'ha anat el sant al cel, perquè per culpa d'aquest article estic arribant a misses dites. Ave Maria puríssima! Sort que tot plegat durarà de Nadal a Sant Esteve i Déu tanca una porta i obre una finestra.

I SI AL FINAL no hi ha ni una ànima, homes de poca fe, sapigueu que l'home proposa i Déu disposa. Us en faríeu creus. I no es tracta de pixar aigua beneïta. No posarem pas el crit al cel. Qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra. No us en renteu les mans ni repiqueu i aneu a la processó. Aquest article ja sembla l'obra de la seu. No em sortiu ara amb un ciri trencat ni amb el *sursum corda*. Tinc més paciència que Job i sé que tots els camins duen a Roma. És una veritat com un temple. Que Déu us hagi perdonat.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Raimon

Ha sortit l'àlbum que conté els materials de l'últim recital. La síntesi final, al Palau de la Música, de tota una trajectòria que es

tanca en plenitud. Raimon va explicar que acabava el recital de la mateixa manera que havia començat amb la cara *Al Vent* i un cant al vent. Molts de la nostra generació hem completat amb Raimon també la nostra trajectòria vital, intel·lectual i política. La maduresa ens permet mirar enrere sense deixar mai de pensar el futur. L'àlbum, amb dos CD i DVD, té en aquest sentit un valor documental i testimonial i amb la mateixa fotografia del primer disc ens aporta una alta capacitat d'evocació, sense nostàlgia.

Raimon, poc amb la guitarra dels inicis, i més amb les noves músiques que ha anat incorporant, va desgranant una tria que combina i alterna el vell i el nou, les arrels més remotes i la fina ironia més recent. Amb les constants de l'amor, dels poetes (Espriu més, però també Ausiàs Marc i més), del combat i la lluita, de València i Xàtiva, dels amics d'aquí, d'allà i del món. Retrobem la pluja, ara que ha tornat a ploure com les primaveres d'abans, les mans, el temps que roda, el País Basc amb tots els seus colors, Madrid i la llibertat intuïda, les veles i els vents, els desigs, les emocions, el país d'Itàlia d'Annalisa. Però també les contradiccions de la societat contemporània, les derives autoritàries, el feixisme desplegat, la guerra que havíem perdut tots, els dirigents de la lluita en la clandestinitat. Desfila davant nostre una llengua que té tots els accents i la riquesa profunda dels mots que s'escapen i es perden i que hem de retrobar i recuperar per salvar-los i servir-los i salvar-nos.

Amb Raimon hem vist la por i la fam i “homes plens de raó tancats a la presó”, com ara. Però s'ha d'entendre Raimon i s'ha de viure si es vol construir un futur només possible si no dilapidem el passat que expliquen totes aquestes cançons.

Sísif

Jordi Soler

